

Główne założenia eucharystycznej adoracji wieczystej

1. Eucharystyczna adoracja wieczysta jest możliwa o ile wierni, głównie świeccy, zaangażują się w adorowanie Najświętszego Sakramentu wystawionego w monstrancji dzień i noc bez przerwy.
2. Adoracja wieczysta jest darem Boga dla Kościoła na nasze czasy. Jeżeli ten dar jest przyjęty właśnie jako dar, przynosi on wielkie dobra duchowe dla wspólnoty i staje się źródłem wielu dobrych owoców i łask. Jako że adorujący wymieniają się w ramach podjętych dyżurów, adoracja nie może być postrzegana jako prywatna forma pobożności. Staje się ona „modlitwą otwartą na świat (która obejmuje swoim zasięgiem cały świat), zaszczytną służbą wobec ludzkości”.
3. Adoracja wieczysta nie jest ruchem, ale działaniem Kościoła, do którego zachęca i które rekomenduje jego Urząd Nauczycielski (dokumenty). Wynika z tego, że cały Kościół, zarówno poprzez parafie, jak i ruchy kościelne, jest wezwany do tego, by w niej uczestniczyć.
4. Eucharystyczna wieczysta adoracja może być ustanowiona dla miasta lub diecezji na prośbę biskupa, lub dla parafii na prośbę proboszcza.
5. Adoracja wieczysta nie ma na celu zastąpienie innych form lub miejsc adoracji, wręcz przeciwnie, jak pokazuje doświadczenie, tam gdzie wprowadza się praktykę adoracji wieczystej, rozkwitają również inne formy adoracji w miejscach okolicznych.
6. Kaplica adoracji wieczystej to oaza pokoju, gdzie adorujący przychodzą aby zaczerpnąć nowe siły: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy obciążeni i utrudzeni jesteście, a Ja was pokrzepię” (Mt 11, 28); a także by zatrzymać się w szalonym biegu codziennych aktywności poprzez stanięcie w Bożej obecności twarzą w twarz: „Zatrzymajcie się i wiedzcie że Ja jestem Bogiem” (Ps 46, 11).
7. Adoratorzy są zaproszeni do podjęcia jednej godziny adoracji tygodniowo. Dzięki ich regularności, kaplica adoracji może być otwarta dla wszystkich osób przygodnych. Oprócz gorliwości w adorowaniu Eucharystii, adoratorzy czuwają również, aby Najświętszy Sakrament nigdy nie został sam.
8. Poprzez środek jakim jest adoracja wieczysta, Pan ze swego miejsca eucharystycznego, wzywa i powołuje wszystkich ludzi bez wyjątku.
9. Osoby są wezwane indywidualnie do uczestnictwa w adoracji wieczystej. Poprzez podjęcie tego kroku, adorujący odpowiadają w wolności na pierwsze przykazanie: „Panu twojemu Bogu będziesz służył, i tylko Jemu będziesz oddawał pokłon” (Mt 4, 10). Ponadto, dla każdego adoratora: „akt adoracji poza Mszą świętą przedłuża i wzmacnia to, co dokonuje się podczas samej celebracji liturgicznej” (*Sacramentum Caritatis*, 66).
10. Nieprzerwany łańcuch adoratorów ma jedyny i ostateczny cel jakim jest adorowanie Najświętszego Sakramentu dzień i noc. Poprzez środek jakim jest adoracja wieczysta, wspólnota oddaje cześć i chwałę, która Bogu się przynależy: „Godzien jest Baranek zabity otrzymać cześć, chwałę i błogosławieństwo” (Ap 5, 12) w „adoracji nieprzerwanej” (Ap 7, 15) za „to wszystko co uczynił dla naszego zbawienia” (Ap 5, 9).
11. Chociaż każda osoba jest wezwana indywidualnie, razem tworzą one pewnego rodzaju bractwo eucharystyczne, wspólnotę wiary i miłości wokół Jezusa w Eucharystii, sakramencie i więzi jedności.
12. Modlitwa adoracji odbywa się w milczeniu, uwydatniając majestat i obecność Bożą (shekina), a także szanując klimat i respekt dla osób adorujących. W ciszy łatwiej jest również o skupienie wewnętrzne, słuchanie Pana i autentyczne z Nim spotkanie.
13. Osoby powołane do działania jako odpowiedzialne za adorację są zawsze na służbie Kościoła. Z jednej strony, czuwają one z wielką troską nad prawidłowym funkcjonowaniem adoracji wieczystej, nad jej nieprzerwaną kontynuacją, z drugiej zaś strony uczestniczą w porozumieniu z księdzem proboszczem nad formacją ich braci i sióstr adoratorów.